

Jos rakkaus olisi jotain minkä voi vain aloittaa nätisti alusta -ja muistin pyyhkiä tietyiltä osin siinä samalla- olisivat ihmiset kuin joutsenet; ikuisesti yhdessä loppuunsa asti. Jos ihmiset saisi käyttäytymään toisiaan kohtaan niinkuin haluaisin, olisi ihmiskunta sekasorrossa mutta koulukiusaajia ei olisi olemassakaan. Jos minä saisin muuttaa pois kotoa, olisin tietyiltä osin onneton mutta muuten olisin pakahtua onnesta ja vapaudesta. Mutta en jossittele enempää. Jossittelu alkoi depressiosta jota seurasi inspiraatio, jota seurasi ajatusten tulva jonka jälkeen saapui sekasortoinen teksti josta ei kukaan muu kuin allekirjoittanut ymmärrä yhtään mitään. Paitsi ehkä Matias, mutta Matias onkin osa minua. Jos jaksaisin lukea Seitsemän veljestä ja tehdä puheen Simeonin henkilökuvasta niinkuin äidinkielen opettaja antoi tehtäväksi, en olisi stressaantunut. Mutta kun ei kiinnosta. Olisi odottanut tehtävänsä antamisessa vaikka viisi vuotta kunnes tunnen olevani aikuinen ja minua kiinnostaa. Jos antaisin tämän tekstin jollekulle joskus luettavaksi olisin hyvin häpeissäni. Ja äidinkielenopettaja antaisi pahasti punakynää paperiin, numeroksi 6½ ja kurssista 7. Mutta ei kai se mitään. Eikä se että sorruin taas jossittelemaan. Mutta sitähan sinä et varmasti edes noteerannut, niin epämielenkiintoista tämä on. Aina kun minua harmittaa ja tekisi mieleni huutaa, kiljua, itkeä ja heitellä tavaroita niinkuin nuorempana tein, alan kirjoittaa. Yleensä kynällä paperille mutta nyt huomasin myös koneeni pystyvän tyydyttävään lopputulemaan. Enää en näytä tunteitani ulospäin. Tilalle on astunut kylmyys, toive pois pääsemisestä. Viha. Kun äiti on väsynyt, olen minä paha, ilkeä, itsekäs, patologinen valehtelija ja hän on täydellinen. Niin jyräävä. En saa tuotua mielipiteitäni esiin sillä ne ovat vääriä ja itsekkäitä. Niin sanoi myös perheneuvolan täti minulle ollessani noin 11-vuotias. Sinne äiti minut raahasi sanoen tyttärensä olevan sairas, sen jälkeen kun oli salaa lukenut päiväkirjaani. Mutta täti sanoi minulle äitini jyräävän mielipiteillään minun ylitseni. Ja minä olin salaa hyvin tyytyväinen. Sen jälkeen äiti meni vielä kerran tädin kanssa juttelemaan eikä asiasta enää puhuttu. Liekö kuuli totuuden itsestään tuona päivänä. Ja minä olin salaa tyytyväinen. Nykyään minulla on keinoni paeta. Minä syön. Minä nukun. Soitan Matiakselle ja itken ja valitan. Menen viikonlopuksi Matiaksen luo aina kun mahdollista. Siellä saan nukkua aina kun haluan. Siellä saan juoda teetä vaikka olisi ilta. Siellä saan syödä hyviä ruokia aina kun haluan. Siellä minua rakastetaan sellaisena kuin olen, ilman paineita. Siellä minua sanotaan rehelliseksi.